

Puspa Shrestha

Best Quality Resource Site for Class 11 And 12 Students
(Based on Updated Curriculum 2077)

Puspa Shrestha

Best Quality Resource Site for Class 11 And 12
Students (Based on Updated Curriculum 2077)

 puspas.com.np

PDF Collections

Notes
Books
Model Questions

This PDF was downloaded from
puspas.com.np

Visit our website for more
materials.

puspas.com.np

Follow us on:

AR Dinesh

puspas.com.np

Puspa Shrestha

परिशिष्ट

सुनाइ पाठ १

दोभानमा भेट भएपछि

यहाँ पनि

म जस्तै अर्को नदी रहेछ ।

दोभानमा भेट भएपछि

दुई फरक बाटाबाट आएका नदीहरू

आफू जस्तै अर्को नदी देखेर छक्क परे ।

दुवैको यात्रा उस्तै थियो

सङ्घर्षले भरिएको बाटो उस्तै थियो

हृदयको सङ्गीत उस्तै थियो

प्रेमको सपना उस्तै थियो ।

कसलाई जित्नु छ र अब ?

दोभानमा भेट भएपछि

बाँकी यात्रा पूरा गर्न

उनीहरू सँगसँगै मिलेर बग्न थाले ।

विप्लव ढकाल

अन्तर्मनको यात्रा

औसत मान्छे असल हुन सक्दैन । उसको मन, वचन र कर्म एकै गर्न सम्भव छैन तर मान्छे असल नहुनेबित्तिकै खराब नै हुँदैन । असल र खराबका बिच निकै खुट्किला हुन्छन् । इन्द्रेनीका जस्तै धेरै रड र तिनका जोर्नीपिच्छेका मन, वचन र कर्ममा जति कम फरक भयो मान्छे उति गतिलो हुन्छ । त्यसका लागि ऊ स्पष्ट चिन्तक, स्पष्ट वक्ता र स्पष्ट कर्ता हुनुपर्छ । जसलाई लोकले छुचो पनि भन्छ ।

म साहित्यकारका माझ पनि बाँचें, नाचें । साहित्यकर्मी, कलाकार हृदयजीवी हो । ऊसँग केवल मुटु हुन्छ । त्यही पनि यौटा मात्र तर ठान्छ ऊसँग हजारौं मुटु छन् र हरेक मुटुको अनन्त सम्भावना छ । ऊ केवल मुटु चिन्छ । केवल मुटुको भाका बोल्छ । केवल मुटुकै भाका बुझ्छ । जजसले जति जति मुटु दियो उति उति बटुल्छ अनि सबै आफ्नै भन्ने ठान्छ । जजसले अलि अलि माया दिन्छन्, त्यसलाई आफ्नो त्यही एउटा मुटु सिङ्गासिङ्गै बाँड्न खोज्छ । त्यसरी उसले मुटुको दुरूपयोग गर्छ । अरू केको दुरूपयोग गरोस् ? उसँग मुटुबाहेक के हुन्छ र ? उसले त्यही मुटु घोटेर लेख्छ । त्यही मुटु घोटेर माया गर्छ । त्यही मुटु घोटेर बाँच्छ । जसलाई पनि माया गर्छ । जति पनि माया गर्छ । मैले आफ्नो युवावस्था साहित्यलाई समर्पित गरें । म जतिन्जेल साहित्यमा थिएँ, मैले साहित्य नै सास फेरें । मेरो साहित्यभन्दा बाहेक अरू केही थिएन । बाँच्ने आवश्यकताले जागिरमा लागें, विदेश बसाइँ सरें, मेरो साहित्य साधना घट्यो तर मरेन । म नयाँ साहित्यकर्मीसँग त्यति भिन्न सकिन्नँ तापनि साहित्यकर्मीहरू नै मेरा सबभन्दा धेरै, सबभन्दा नजिकका, सबभन्दा असल र सबभन्दा आत्मीय मित्र छन् । मेरो युवावस्थाका दौतरी साहित्यकर्मी आज चालिस वर्षअघि जस्तै आत्मीय छन् । नामले मात्र चिनेका वा चिन्दै नचिनेका साहित्यकर्मी पनि एक वचन बोल्दै आत्मीय हुन्छन् । त्यो व्यक्ति व्यक्तिका बिचको सम्बन्ध होइन । त्यो दुई साहित्यकर्मीबिचको पनि सम्बन्ध होइन । त्यो निःस्वार्थ साहित्य सम्बन्ध हो । अक्षर र शब्दको सम्बन्ध हो, कलाको सम्बन्ध हो । त्यहाँ मह, दुध, पैसा, पद, प्रतिष्ठा, शक्तिको कुनै गन्ध हुँदैन । ती भावनाजीवी अक्षरकर्मी कलाकार मेरा सबभन्दा आत्मीय र सबभन्दा आदरणीय प्राणी हुन् ।

जगदीश घिमिरे

घान्द्रुक यात्रा

मैले धेरै चर्चा सुनेको घान्द्रुक हेर्न जाने मौका मार्च १९६७ मा प्राप्त गरें । मेरा एडिनबर्गका गुरुकी छोरी क्लेयर गेडेस पदयात्रा र पर्वतारोहणमा अत्यन्त रुचि राखिन् र एक हप्ताको छुट्टीमा भारतबाट काठमाडौं आइपुगिन् । मैले उनको यात्राका लागि पर्वतको नजिकै भएको घान्द्रुक छानें । हामी हवाईजहाजबाट पोखरा पुगी पर्यटन विभागद्वारा सञ्चालित एउटा लजमा बस्यौं । भोलिपल्ट मार्च २ तारिखका दिन हामी पोखराबाट हिँड्यौं । उत्तरतिर थाकखोला जाने मुख्य व्यापारिक मार्गतर्फ अग्रसर हुँदै बजारको उत्तरतिर ढुङ्गाखानी पार गरी हामी अधि बढ्यौं । बाटामाथि देब्रेतिर ढुङ्गा चिरेर बनाइएको पुरानो सिँचाइ कुलाको केही रेखा देखिन्थ्यो । त्यसपछि हामी गोला ढुङ्गा यत्रतत्र छरिएको याङ्दी खोला तरेर सेती नदीको पश्चिमतिरको गरैगरा परेको पाखाबाट उकालो चढ्यौं । मैले सन् १९६२ मा हेरिसकेको खासगरी डोम्पाहरूको बाहुल्य भएको तिब्बती शरणार्थी क्याम्प (८७५ मिटर) नदीको उच्च बगरका रूपमा रहेको थियो । अहिले केराका बोटको हरियाली तथा जताततै घारीले ढाकेको एउटा सुसङ्गठित गाउँमा परिणत भएको रहेछ । गोला ढुङ्गाको समूहबाट बनेको भिर पार गरी हामी एउटा ठाडो खोल्साको गोरेटो उकालो लागी तल्लो ह्याङ्जा (१०४१ मिटर) को अग्ला खेतमा पुग्यौं । दुई किलोमिटर टाढा गएपछि माथिल्लो ह्याङ्जा (१०६६ मिटर) पुगिन्थ्यो । बाहुन र छेत्री बसेका दुई ह्याङ्जा कोदोबारी, सुन्तलाघारी र रमणीय राता घर भएका विस्तृत क्षेत्रसँग मिल्न मिल्न पुगेका थिए । गाउँका बाटामा हामीले उत्तरतर्फ थाकखोलामा अन्न बोकेर खच्चडका ताँती भेट्यौं । घान्द्रुकबाट किनेर काठमाडौंको उत्तरमा पर्ने सरकारी फार्मबाट लैजान लागिएका भेडाबाखाको एक बथान पनि भेट्यौं ।

माथिल्लो ह्याङ्जाको पश्चिममा हाम्रा अगाडि याङ्दी खोलाको बाढीले बनाएको मैदान थियो । सो मैदान कास्की डाँडाको ठाडो भिरालो मोहडा र धम्पुसको डाँडाविचमा रहेको उपत्यकाबाट घेरिएको थियो । केही थकाली भट्टी भएका बारी नाघेर हामी पश्चिमतिर बढ्दै गयौं र एउटा भट्टीमा चिया खायौं । बाँसका मान्द्राले बनेका ती साधारण भट्टीघर आइमाईको रेखदेखमा हुन्छन् । भान्साको सफाइ र आकर्षक सेवाले थाकेका बटुवालार्ई लोभ्याउँछन् । साधारणतया धान थन्क्याउनासाथ भट्टीहरू जताजतै देखा पर्न थाल्छन् र हिउँदभर खुब व्यापार चम्कन्छ । अन्तिममा फापर थन्क्याउने समयमा भट्टीमालिक आआफ्ना सामान बटुलेर आफ्ना घर थाकखोला फर्कन्छन् । पोखरादेखि बटुवल जाने पुरानो बाटाका भट्टीका लाइन राजमार्ग बनेपछि यत्रतत्र छरिन पुगे । भट्टीका लागि भाडामा दिएको धानखेतको बहालस्वरूप पहिले तिब्बती नुन दिने चलन भएकामा अब नगद दिने चलन आयो ।

हर्क गुरुङ

जाडो र स्वास्थ्य

हिजोदेखि ठन्डी लागेको जस्तो छ । जिउ केही शिथिल भएको छ । यसपालि उग्र जाडो भयो । अस्तिमात्र नजिकैको पहाडमा हिउँ पऱ्यो । यता वर्षा ऋतु भैँ भरी परिरह्यो । हिजो बल्ल आकाश उघ्रियो तैपनि बादलका टुक्रा धम्की दिने भाउले आकाशमा अडिरहेका छन् । पश्चिमतऱर आकाश कालो भएर आएको देख्दा कहिले चिसो र सर्दीबाट त्राण पाइएला जस्तो हुन्छ । उनी लुगा मेरा लागि वर्जित छ किनभने उन मेरो प्रकृतिको अनुकूल पर्दो रहेनछ । उनी कपडा प्रति मेरो प्रकृति एलर्जिक छ । यसपालिको जाडो बिना उनी लुगा लाएर मैले काटैँ । तीन तहको लुगा र तगुवा भोटोले ठुलो मदत गऱ्यो । यद्यपि मलाई जाडोयाम रमाइलो लाग्छ तर शरीरमा यसको प्रतिकूलता पर्छ । यसपालि जाडादेखि वाक्क भइयो ।

हिजो डेराबाट रेकेट बनाएर पठाएका थिए । आज उठ्नेबित्तिकै व्याडमिन्टनको तीन खेल खेलेँ । आजकल म बडो छिट्टैँ थाक्न लागेको छु । यता केही महिनादेखि शारीरिक परिश्रम मेरो शरीरका लागि असाधारण ढङ्गले प्रतिकूल परेको जस्तो लाग्छ । त्यसो त बाहिरबाट मेरो स्वास्थ्य ठिक नै छ । आजै खेलपछि बढो क्लान्त भएको अनुभव मलाई भयो । उमेर बढ्दै गएर हो भनेदेखि यस्तो हठात् किसिमबाट यसको लक्षण प्रकट नहुनु पर्ने । तीन तीन महिनैमा स्पष्ट रूपले अनुभव हुने गरी यस्तो नहुनु पर्ने । जे होस्, शरीर कमजोर भएको अनुभव हुन्छ । मानसिक चिन्ता पनि शारीरिक क्लान्तिको कारण हुन सक्छ ।

विश्वेश्वरप्रसाद कोइराला

टुटेको सपना

मानेरुम्डु बितेको भोलिपल्ट देखिन् खुम्जुड उपत्यकामा बिउँभिएको चुनावको चहलपहल चिसो भएको पनि कैयन् दिन भइसकेको छ । स्याङ्बोचे, ताङ्बोचे, पाङ्बोचे, खुन्दे र त्यसको सेरोफेरोका अन्य गाउँका भोटरसमेतको निम्ति पाङ्क पर्ने गरेर खुम्जुड उपत्यकामा खडा गरिएको चुनाव बुथको अब नामनिसानसम्म पनि छैन । खुम्जुडबाट दिनदिनै देखिने पुमरी, अमालब्लान, लोत्से, मकालु आदि आदि हिमशृङ्खलाका चुचुरासहित सगरमाथासमेतका चुचुराको हाँकले भने अक्सम्म पनि रड बढेको छैन । अब ती हिमशृङ्खलाका चुचुराका हाँकको अस्तित्वले अलिकति पनि रोमाञ्चित तुल्याउँदैन पेमा दोर्जीलाई । न त ती चुचुराको गाथाले मनोरञ्जन नै दिने गर्छ

उसलाई । साँच्चि त्यतातिर साँहै उदास हुँदै आइरहेको छ, पेमा दोर्जी चुनावको दिनदेखिन् किनभने अब देखिन् ती हिमशृङ्खलामा उसले कहिले पनि पाइलो हाल्न सक्ने छैन । न त हिउँले छोपिएका चट्टानका ढुङ्गामा घुँचो घुमाए भैं काँटा घुमाएर डोरी अल्झाउन सक्ने छ, न त जुमार तानेर हिमालको उचाइलाई छोट्याउन सक्ने छ । अब उसका निम्ति हिमाल चढ्दा प्रयोग गरिने साराका सारा औजार काम नलाग्ने भइसकेका छन् । हरे ! विगत छ महिनाअघि चुनाव के आएको थियो त्यसले उसको सगरमाथाको चुचुरोमाथि विजय प्राप्त गर्ने धोकाको सम्भावनाको फाँटलाई सिनित्त पुछिदिएको छ ।

दौलतविक्रम बिष्ट

सुनाइ पाठ ६

भ्रमककुमारी घिमिरे

भ्रमककुमारी घिमिरेको जन्म वि.सं २०३७ असार २५ गतेका दिन धनकुटा जिल्लाको कचिँडे गाउँमा भएको हो । बुबा कृष्णबहादुर घिमिरे र आमा आशादेवी घिमिरेकी प्रथम सन्तान भ्रमक अन्य शिशु भैं सामान्य रूपमा जन्मेकी हुन् । समय क्रममा शारीरिक वृद्धि सही किसिमले हुन नसकेपछि परीक्षण गराउँदा उनलाई 'सेरेब्रल पाल्सी' नामको मस्तिष्क रोग भएको पत्ता लाग्यो । हातगोडा नचल्ने, उभिन, हिँड्न र बोल्न नसक्ने भए पनि उनी अरूले भनेको कुरा सुन्न र बुझ्न चाहिँ सक्थिन् । खुट्टाको तीन औँला मात्र चल्ने उनले तिनै तीन औँलाको सहयोगबाट खाना खाने, लुगा लगाउनेलगायतका आफूले सक्ने काम आफैं गर्थिन् ।

शारीरिक अशक्तता भएकै कारण औपचारिक रूपमा अध्ययन गर्न पाउने अवसरबाट वञ्चित भएकी भ्रमकले घरमा भाइ र बहिनीले पढेलेखेको देखेसुनेर शिक्षा आर्जन गरेकी हुन् । खाने मुखलाई जुँगाले छेक्दै भने भैं भाइबहिनीका किताब पढ्दै र स्वाध्ययन गर्दै उनले उत्कृष्ट साहित्य सिर्जना गर्न सक्ने योग्यतासमेत हासिल गरिन् । आधा दर्जनभन्दा बढी साहित्यिक कृति रचना गरिसकेकी भ्रमकको सबैभन्दा चर्चित पुस्तक 'जीवन काँडा कि फूल' हो । वि.सं २०६७ को मदन पुरस्कार प्राप्त गर्न सफल यस कृतिमा उनले आफूले भोगेको पीडा र सङ्घर्षको गाथा प्रस्तुत गर्नुका साथै समाजमा व्याप्त अन्धविश्वास, भेदभाव, विकृति र विसङ्गतिको अन्त्य हुनुपर्ने विचार व्यक्त गरेकी छन् । यस कृतिको अङ्ग्रेजी, चिनियाँ, आसामी र हिन्दी भाषामा अनुवाद हुनुका साथै चलचित्रसमेत बनिसकेको छ । निरन्तर सङ्घर्ष गर्दै रचेका उत्कृष्ट साहित्यिक कृतिद्वारा उनले नेपाली साहित्य र समाजलाई उल्लेख्य गुण लगाएकी छन् । उनको उच्च मनोबल, उनले गरेको सङ्घर्ष र निरन्तरको साधना प्रत्येक व्यक्तिका लागि प्रेरणादायी बनेको छ ।

आफूले गरेको उल्लेख्य योगदानका कारण उनले 'प्रबल गोरखा दक्षिण बाहु चौथो' लगायत दर्जनौँ पुरस्कार एवम् सम्मान पनि प्राप्त गरिसकेकी छन् । मध्यपश्चिम विश्वविद्यालयले उनलाई मानार्थ विद्यावारिधि उपाधिबाट समेत सम्मान गरिसकेको छ । नेपाल सरकारले रु. एक करोड असी लाखको लागतमा काठमाडौँमा आवास निर्माण गरिदिएर उनलाई सम्मान गरेको छ । उनी अहिले पनि साहित्य सिर्जनामा पूर्णतः समर्पित छिन् । यसरी आफू अशक्त भएर पनि सङ्घर्ष गर्दै साहित्यको सिर्जनामा निरन्तर समर्पित भइरहने भूमक नेपाली साहित्यकी विशिष्ट रत्न हुन् ।

शुनाइ पाठ ७

वन

आँसु खसाली रोइरहेँथे जीवन वनका बिच
 खोजी खोजी कतै नपाई मेरो मनका चिज
 टुटेफुटेका आशामाथि नयन दुःखका नीर
 कहाँ कहाँको कता कताको मेरो मनको पिर ।

लालसाले मोहनीको रूप गरी धारण

बोली गहना झल्काई रुन्छौ तिमी कुन कारण ।

विलासको यो महल मनोहर हुन्छु म तिम्री रानी

मैले बोलेँ, "हुन्छ सबै यो भोलि धुलो र खरानी ।"

धर्म बोले, "कुन मन्दिरमा पूजा गर्छौ आज"

मैले बोलेँ, "वीरहरूको बलिदान भएको ठाउँ"

सहानुभूतिले सकरुण बोलिन्, "तब किन रुन्छौ भाइ ?"

मैले बोलेँ, "समय छ छोटो सेवा गर्न मलाई ।"

दोस्त कहाँ छन् ? साथ छ को को ? घर हो तिम्रो कुन देश ?

जान्छौ कुन पुर भवन मुसाफिर ? ल्यायौ कुन सन्देश ?

"दोस्त छ मेरो शुभ उद्योगी, साथ छ साहस बेस

विश्व सबै घर हृदयपुरीतिर ल्याउँछु सेवा सन्देश ।"

लक्ष्मीप्रसाद देवकोटा

जीवन

एक दिनको साँझ पहेंलो घाममा पल्टेको छ काठमाडौँ सहर । बाटो, फाँट चमकन्न, कुनै रङ छैन, केही नयाँपन छैन । आफूभित्रको मनदेखि लिएर सारा आकाश फुङ्ग उडेको, रिक्तो । मलाई विरक्त लाग्छ, सधैं कसरी कता तह लगाउने यी साँझहरूलाई ? म विचारधारालाई अर्कोतिर मोड दिँदै नयाँ सडकतिर लम्कन्छु । यो साँझ कहीं मिल्काएर आउनु छ, कसै गरेर बिताउनु छ । म पनि जसोतसो साँझ मिल्काइदिन्छु, एउटा गोरखापत्र पढेर केही भ्याउरे सुनेर । साँझ बित्छ र सम्भन्छु यो रात आफ्नो । त्यसैले त आफ्नो बाटो भएर आफ्नै घर फर्कनुपर्छ । एकछिनसम्मको मुसलधारे पानीपछि फेरि काठमाडौँको आकाशमा बादल फाट्छ । म फर्किन्छु उही बाटो, मोड र मन्दिर भएर । बाटो सब चम्कन्छन्, साँझसँगै रातको एक हिस्सा पनि कहीं बिताएर आइरहेकी छु । हावा बल गरेर सुईसुईती चल्छ । रात शीतल नै छ तर मभित्र गर्मी छ । कुनै पिरबिना, अर्थबिना ममा आएको । कुनै रोगै नभई मेरा नसा नसा दुखेका छन् । विचार गर्छु कस्तो एकोहोरो, कस्तो एकनास यो जीवन पनि । हिँड्दाहिँड्दै परीकथामा जस्तै एउटा रहस्यको ढोका खुलिदिए पनि हुने, केही भए पनि हुने तर केही हुँदैन । कि त सास फेर्न बिसनुप्यो आफैँलाई थाहा नपाउन नत्र त यो सासको ओहोरदोहोरले बिताउनु छ, स्थिति र जीवन, चाहे जीवन जतिसुकै महाशून्य किन नहोस् । जीवनलाई हेर्न यो निष्क्रिय सान्त्वना जो अहिले म समातिरहेछु, त्यसले मलाई हुत्याइरहन्छ पछिबाट तर म विवश छु, मैले केलाई अवरोध गर्ने ? म केलाई अवरोध गरूँ ? म आफ्नो छातीमा कहींकतै अभावको खोटो पाउँदिनँ । यो त भरिभराउ छ, समतल छ तर यो सम्पूर्णता होइन, अवश्य होइन । फेरि छटाकछिटिक पानी पर्छ । म मन्दिरअघि छु ।मन्दिरउता बारा पसलको छाप्रो, सडकपारिको लठ्ठबाट एक टुक्रा उज्यालो छाप्राको अन्धकार लखेटेर पसेको छ, मानौँ यो लठ्ठालाई जलन छ छाप्रासित ।

पारिजात

यन्त्र मानव

सहरको एक कुनामा मानिसको भिड बढ्दै थियो । त्यस भिडका मानिस बडो आश्चर्य मान्दै मज्जा लिइरहेका थिए । त्यहाँ भिड जम्मा गरेको थियो एक यन्त्र मानवले । दुरुस्त मानव भैँ लाग्ने त्यस

यन्त्र मानवले मानव हाउभाउको नक्कल गर्थ्यो । वेला वेलामा अनौठा आवाज निकालेर मानिसलाई बोलाउँथ्यो । भिडका मानिस त्यसलाई विज्ञानको उच्चतम आविष्कार ठानी आश्चर्यचकित भएर हेरिरहेका थिए ।

भिडका मानिस त्यस यन्त्र मानवलाई नजिकैबाट नियालिरहेका थिए । कोही यन्त्र मानवसँग बडो आरामले हात मिलाइरहेका थिए । कोही अचम्म मानेर त्यसलाई सुमसुम्याइरहेका थिए । कोही सँगै बसेर फोटो खिचाइरहेका थिए । भिडका केही वृद्धवृद्धा भगवान्को आधुनिक अवतार ठानेर त्यस यन्त्र मानवको चरण स्पर्श गरिरहेका थिए ।

मानिसको भिड निकै बढिसकेको थियो । एक्कासि यन्त्र मानवले आवाज निकाल्यो ।

“खानका लागि दुईचार रुपियाँ पाऊँ हजुर !”

यन्त्र मानवले भिडमा हात पसाऱ्यो । भिडका मानिस अचम्मित भए ।

कसरी यन्त्र मानवले मान्छे भैं मिठो बोल्न सक्छ ? यन्त्र मानवलाई पैसाको के काम ? भिडका मानिस प्रश्न प्रतिप्रश्न गर्न थाले ।

यन्त्र मानवले मिठो आवाजमा भन्यो, “आधुनिक जमानाको यो आधुनिक सहरमा मैले भिख माग्ने तरिका मात्र परिवर्तन गरेको हुँ । वास्तवमा म हजुरहरू जस्तै मान्छे हुँ ।

यन्त्र मानवको यस्तो कुरा सुनेपछि भिडका मानिस यन्त्रवत् भए ।

कृष्ण बजगाईं

सुनाइ पाठ १०

श्रुतेर

कान्छा : हरि तिमी लहडी छौ । सुन त, दुलहीले छोएको तिमीले खाएपछि तिमीले छोएको अरूले खाएनन् भने नि.... ।

हरि : हुन्छ, दुलहीले छोएको तपाईंहरू बिस जना नखानुहोला, नखानुहोस् । उनीले छोएको खाने संसारमा बिस लाख मानिस छन् । अझ करौडौं पशुपन्छी छन् । हुन्छ, तपाईंहरू घृणाले नाता टुटाउँदै जानुस्, प्रेमले नाता जुटाउनेहरू जगत्मा अनगिन्ती छन्।

कान्छा : हरिले ठिक भन्यो । म त खान्छु, भोकै बस्न सक्दिन ।

माहिला :खान मन लाग्ने खान्छन्, मन नलाग्ने खाँदैनन् । यसमा केको करकर।

जेठा : कान्छाले भनेको कुरा पच्चिसैआना बेमनासिब त भन्दिन तर पुस्तौँदेखि चलिआएको कुरालाई हम्मेसी...

कान्छा :कहिलेदेखि के चलेर आयो ? हजारौँ वर्ष लुगै नलगाउने चलन थियो, पर्वतका पत्थरी गुफाको हुँदाहुँदै ऐनाघर भइसक्यो। काँचो खानाको पक्वान्न भइसक्यो । ताडपत्रको पुस्तक भइसक्यो। रथका ठाउँमा रेल, मोटर, हवाईजहाज, रकेट भइसक्यो । दियालाका ठाउँमा बिजुली बत्ती भइसक्यो । ... तपाईंहरू अनन्त समयको कुनो भागलाई केन्द्र सम्भेर टिक्नुहुन्छ ? अहिले हामी जसरी चलिरहेका छौँ, यो हाम्रो चलन हो । चल्ल छोडिसकेका चलन जसले चलाए तिनैसँग मरेर गए । अब फेरि तिनैलाई अँगाल्ने ?

काहिँला : हाम्रा कान्छाले पढेको सार यै भो।

कान्छा : मैले विदेशमा ठुला ठुला होटलमा गएर खाएको छु । जुत्ता लाएको खुट्टा टेबुलमुन्तिर घुसारेर टेबुलमास्तिर राखिएको पुलाउ भात चम्चाले खाएको छु । मैले छोएको तपाईंहरू सबैले खाइसक्नु भएको छ । अब कता गयो हाम्रो जात ?विदेशमा जाँदा सब नेपाली नेपाली छौँ भने यहाँ आउनेबित्तिकै किन सङ्कुचितपना लिनु।

बालकृष्ण सम

सुनाइ पाठ ११

टाउको

म टोपी टिपेर टाउको छोप्छु तर कपाल मात्र छोपिन्छ, टाउकाभित्रको सिलिडबिलिड छोपिँदैन बरु त्यहाँ एउटा छाल आउँछ । एउटा भुमरी पर्छ, भुमरीमा म फन्न रिड्छु, देश रिड्छु, विश्व रिड्छु मानौँ सिङ्गै ब्रह्माण्ड अटाएको छ मेरो टाउकोभित्र । आमै नि ! कति ठुलो हुन्छ मान्छेको टाउको ! पृथ्वीभन्दा धेरै ठुलो, ब्रह्माण्डभन्दा धेरै ठुलो ! ओहो ! यत्रो भयङ्कर टाउको मैले कसरी बोकेको छु ? मलाई खलखली पसिना आउँछ, टाउको छाम्छु, एउटा सानो जुम्रो छयास्स टेबुलमा खस्छ । ब्रह्माण्डभन्दा ठुलो टाउकाको बासिन्दा यो जुम्राले मानौँ आफ्नो परिचय दिन्छ, “म त्यस गोल दुनियाँको सर्वश्रेष्ठ जुम्रा जाति हुँ । म पनि यस गोल दुनियाँको सर्वश्रेष्ठ मानव जाति हुँ । दुवैको पृथ्वी गोल छ भने जुम्रा र मान्छेमा के फरक छ ? जब मेरो टाउको धेरै फोहोर हुन्छ, जुम्राको सृष्टि हुन्छ । जबसम्म म नुहाउन्नँ, उसको स्थिति हुन्छ, एकअर्कासित मायापिरती हुन्छ, लिखा जन्मिन्छन् । लिखाबाट जुम्रा बन्छन्, यो रौँबाट ऊ रौँ, यो कुनाबाट ऊ कुना ओहोरदोहोर चलिरहन्छ । जुम्रामा पनि कुनै भास्कोडिगामा र कुनै कोलम्बस नौला नौला ठाउँको पत्ता लगाउलान् । जुम्रामा पनि कुनै व्यास, होमर जस्ता कवि होलान् । कोपर्निकस, न्युटन, र आइन्स्टाइन निस्केर टाउकाको परिधि र

व्यासको लेखाजोखा गर्लान् । गुरुत्वाकर्षण र सापेक्षतावादको व्याख्या गर्लान् । त्यहाँ पनि कृष्ण, कन्फ्युसियस, क्राइस्ट, बुद्ध र मोहम्मद जन्मेर जुम्ना जातिको उद्धारका लागि भरमग्दुर कोसिस गर्लान् । त्यहाँ पनि गाँसबासका निमित्त युद्ध होला । ठाडी जुम्नाहरू चम्कनाहरूलाई छिनछिनमा सताउँदा हुन् तर जब म नुहाउन थाल्छु, साबुनको भोलले जुम्नालोकमा हाइड्रोजनको काम गर्छ । महाप्रलय भएर उनीहरूको दुनियाँ उजाड हुन्छ । मेरो र जुम्नाको संसारमा के फरक छ ? मेरो र जुम्नाको अस्तित्वमा के फरक छ ? वरु हुन सक्छ, पृथ्वी कसैको गोल टाउको हो, मान्छे त्यस टाउकाको जुम्ना । जब टाउकोवाला नुहाउन थाल्छ, हाम्रो प्रलय हुन्छ । फोहोरै राखिछाडोस् वरु उसले आफ्नो टाउको । म सोचै जान्छु, जुम्ना टेबुलमा रगरगाउँछ, कस्तो अनुभव हुँदो हो त्यसलाई टेबुलमा । उसले यहाँबाट फेरि फर्कन पायो भने जुम्ना लोकमा कस्तो यात्रा वृत्तान्त सुनाउँदो हो, “बुभ्यौ, हाम्रो संसारभन्दा बाहिर अर्कै संसार रहेछ ।” हो, पक्कै यस्तो व्याख्यान छाँट्दो हो । एउटा कुतूहल ल्याउँदो हो ।

भैरव अर्याल

सुनाइ पाठ १२

कम्प्युटर

कम्प्युटर एक व्यवस्थित विद्युतीय यन्त्र हो । यसलाई व्यवस्थित बनाउने काम यसमा रहेका हार्डवेयर र सफ्टवेयरले गरेका हुन्छन् । विद्युतीय शक्तिबाट चल्ने प्रोसेसर, मोनिटर, माउस, किबोर्ड, प्रिन्टर जस्ता विभिन्न भौतिक यन्त्र हार्डवेयर हुन् । ती यन्त्रलाई सञ्चालन गर्न कम्प्युटरले बुझ्ने भाषामा तयार गरिएको निर्देशनको समष्टि चाहिँ सफ्टवेयर हो । यिनै हार्डवेयर र सफ्टवेयरको कार्यका आधारमा कम्प्युटरलाई निवेश योजना, भण्डारण र उत्पादन गरी चार भागमा राखेर बुझ्न सकिन्छ । यी चार भागमध्ये निवेशअन्तर्गत कम्प्युटरमा तथ्याङ्क वा निर्देशन प्रविष्ट गराउने कार्य हुन्छ । यस कार्यमा प्रयोग हुने उपकरण माउस, किबोर्ड, क्यामेरा, माइक्रोफोन आदि हुन् । योजनाअन्तर्गत कम्प्युटरमा प्रविष्ट भएका कुनै तथ्याङ्कलाई निर्देशनअनुसार गणना, वर्गीकरण वा विश्लेषण हुने गर्छ । यसअन्तर्गतको मुख्य उपकरण प्रोसेसर हो । कुनै सूचनालाई लामो समयसम्म सुरक्षित राखी आवश्यक परेको समयमा पुनः प्रयोग गर्न उपलब्ध गराउन भण्डारणको महत्वपूर्ण भूमिका हुन्छ । सिडी, डिभिडी, हार्डडिस्क, पेनड्राइभ, मेमोरी कार्ड आदि उपकरण यसअन्तर्गत पर्छन् । कम्प्युटरमा भएका कुनै तथ्याङ्क वा सूचनालाई देखाउनु उत्पादन हो । उत्पादनको कार्य सम्पन्न गर्ने उपकरण मोनिटर, प्रोजेक्टर, स्पिकर, प्रिन्टर आदि हुन् । कम्प्युटरले आफैँ नियम बनाउँदैन । यसले पूर्वनिर्धारित नियम र त्यसअनुसार दिइएका निर्देशनअनुसार तथ्याङ्कलाई गणना

तथा प्रशोधन गरी त्यसको परिणामलाई देखाइदिन्छ । उक्त परिणामलाई भण्डारण पनि गर्छ । कम्प्युटरलाई विद्युतीय सञ्जालसँग जोड्दा सञ्जालमा आबद्ध भएका सबै कम्प्युटरबिच सूचना आदानप्रदान गर्न सकिन्छ । यसैले कम्प्युटर र इन्टरनेटको सहकार्यबाट सूचना आदानप्रदान, अध्ययनअध्यापन र किनबेचलगायतका विभिन्न कार्य गर्न सकिन्छ । संसारमा समस्या नभएको कुनै व्यक्ति र वस्तु हुँदैन भने भैँ कम्प्युटरमा पनि वेला वेलामा समस्या आउन सक्छ । मानिसलाई कोरोनालगायतका विभिन्न भाइरसले वेला वेलामा सताए जस्तै कम्प्युटरलाई पनि ब्रोन्टक, बुट सेक्टर जस्ता विभिन्न भाइरसले सताउन सक्छन् । यसैले कम्प्युटरलाई सधैँ स्वस्थ र क्रियाशील बनाउन यसमा एन्टिभाइरस सफ्टवेयर पनि अनिवार्य रूपमा इन्स्टल गर्नुपर्ने हुन्छ ।